

OBFITARZ (1) *sb m*

V sg obfitârzu.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Człowiek, który posiada wiele różnych dóbr (majątek, władzę), możnowładca:

Szereg: »bogacz a obfitarz«: Coż też ty zalię czynić chceš nędzny bogaczu á obfitarzu fwiátá tego RejPos 162v.

Synonimy: bogacz, mocarz.

AS